

|

61994J0340

Domstolens Dom (Femte Afdeling) af 30. januar 1997. - E.J.M. de Jaeck mod Staatssecretaris van Financiën. - Anmodning om præjudiciel afgørelse: Hoge Raad - Nederlandene. - Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende - Bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes - Begreberne lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse. - Sag C-340/94.

Samling af Afgørelser 1997 side I-00461

Sammendrag

Parter

Dommens præmisser

Afgørelse om sagsomkostninger

Afgørelse

Nøgleord

1 Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende - lovgivning, der finder anvendelse - begreberne lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse i artikel 14a og 14c i forordning nr. 1408/71 - bestemmelse efter lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, i hvilken beskæftigelsen udoeves - begreberne uden fællesskabsretlig betydning

(Raadets forordning nr. 1408/71, art. 14a og 14c)

2 Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende - lovgivning, der finder anvendelse - person, der samtidig udoever lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse i to forskellige medlemsstater - lovgivningen i en af de to medlemsstater forsikrer kun mod en del af de risici, der er omfattet af den sociale sikring - lovligt - en forsikret person, der kun udoever beskæftigelse i denne medlemsstat paa visse hverdage i ugen - fastsaettelse af stoerrelsen af de bidrag, der skal betales, uden hensyn til bidrag betalt i den anden medlemsstat - lovligt

[Raadets forordning nr. 1408/71, art. 14c, stk. 1, litra b)]

Sammendrag

3 Med henblik paa anvendelsen af artikel 14a og 14c, der er indeholdt i afsnit II - som angaar bestemmelsen af, hvilken lovgivning der skal anvendes - som aendret og ajourfoert ved forordning nr. 2001/83, skal der ved begreberne henholdsvis »lønnet beskæftigelse« og »selvstændig beskæftigelse« forstaas virksomhed, der kvalificeres som saadan ved anvendelsen af lovgivningen

om social sikring i den medlemsstat, paa hvis omraade beskaeftigelsen udoeves.

Da det fremgaar af indholdet af forordningens artikel 13, stk. 1, at forordningens afsnit II navnlig angaar arbejdstagere og selvstaendige erhvervsdrivende, saaledes som disse begreber er fastlagt i forordningens artikel 1, litra a), og naar henses hertil, kraever en logisk og sammenhaengende fortolkning af forordningens personelle anvendelsesomraade og af den heri indfoerte lovkonfliktordning, at begreberne loennet beskaeftigelse og selvstaendig beskaeftigelse i forordningens afsnit II fortolkes paa baggrund af definitionerne i dens artikel 1, litra a). Spørgsmaalet om, hvorvidt en person skal anses for arbejdstager eller selvstaendig erhvervsdrivende i henhold til sidstnaevnte bestemmelse, afhaenger herved af den nationale sociale sikringsordning, som den paagaeldende er tilsluttet, idet det udelukkende er de efter denne ordning gaeldende definitioner - som kan vaere nogle andre end de efter arbejdsretlige regler gaeldende - der er afgørende.

Mod denne henvisning til de nationale sociale sikringslovgivningers definitioner kan ikke indvendes, at der findes en faellesskabsdefinition af begrebet arbejdstager, som omhandlet i traktatens artikel 48, for dels indeholder forordning nr. 1408/71 intet holdepunkt for at antage, at den har haft til formaal at henvise til en saadan definition, og dels forudsætter den ikke en saadan definition i betragtning af dens begraensede formaal, som er at samordne de nationale lovgivninger om social sikring, i modsætning til traktatens artikel 48, hvis begunstigede faellesskabsretten selv skal goere det muligt at definere.

4 Saafremt artikel 14c, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1408/71 finder anvendelse, er faellesskabsretten ikke til hinder for, at lovgivningen i en af de to medlemsstater kun forsikrer den paagaeldende person mod en del af de risici, der er dækket af dens sociale sikringsordning, naar der herved ikke diskrimineres mellem statsborgere i denne stat og statsborgere i andre medlemsstater. Det tilkommer nemlig hver medlemsstat i lovgivningen at fastsaette vilkaarene for retten eller forpligtelsen til at blive tilsluttet en social sikringsordning eller en bestemt gren af en saadan ordning.

Saaframt den naevnte artikel finder anvendelse, er faellesskabsretten ikke til hinder for, at en af de to medlemsstater fastsaetter stoerrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun udoever beskaeftigelse paa dens omraade paa visse hverdage i ugen, uden at tage hensyn til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af den beskaeftigelse, han udoever der de oevrige dage. Forordningen indeholder nemlig ingen bestemmelse, der forpligter en medlemsstat til ved beregningen af de bidrag, den opkraever af den del af indtaegterne, der er indtjent af den forsikrede paa dens omraade, at tage hensyn til, at denne person kun udoever beskaeftigelse paa dette omraade visse hverdage i ugen.

Parter

I sag C-340/94,

angaaende en anmodning, som Nederlandenes Høge Raad i medfoer af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for naevnte ret verserende sag,

E.J.M. de Jaeck

mod

Staatssecretaris van Financiën,

at opnaa en praejudiciel afgørelse vedroerende fortolkningen af artikel 14a og 14c i Raadets forordning (EOEF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger paa

arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Raadets forordning (EOEF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6),

har

DOMSTOLEN

(Femte Afdeling)

sammensat af formanden for Foerste Afdeling, L. Sevón, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet (refererende dommer), P. Jann og M. Wathelet,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer

justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Ruehl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

- den nederlandske regering ved juridisk konsulent A. Boss, Udenrigsministeriet, som befuldmaegtiget

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Patakia og P. van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmaegtigede,

på grundlag af retsmoderrapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmodet den 4. juli 1996 af den nederlandske regering ved assisterende juridisk konsulent M. Fierstra, Udenrigsministeriet, som befuldmaegtiget, af Det Forenede Kongeriges regering ved barrister P. Watson, af Raadet for Den Europæiske Union ved G. Houttuin, Raadets Juridiske Tjeneste, som befuldmaegtiget, og af Kommissionen ved P. van Nuffel ,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 12. september 1996,

afsagt følgende

Dom

Dommens præmisser

1 Ved dom af 21. december 1994, indgaaet til Domstolen den 29. december 1994, har Nederlandenes Høje Raad i medfør af EF-traktatens artikel 177 stillet en række præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 14a og 14c i Raadets forordning (EOEF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Raadets forordning (EOEF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6, herefter »forordningen«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem de Jaeck og Staatssecretaris van Financiën vedrørende betaling af et bidrag til den almindelige sociale sikringsordning i Nederlandene.

3 De Jaeck, der er belgisk statsborger, udoevende i 1984 en dobbelt erhvervsvirksomhed. Foruden virksomhed som selvstændig paa belgisk omraade, hvor han var bosat, var han enedirektoer og anpartshaver i et anpartsselskab i Nederlandene, hvor han normalt opholdt sig to dage om ugen. Paa grundlag af sidstnaevnte virksomhed skulle han betale et bidrag til den almindelige nederlandske sociale sikringsordning.

4 De Jaeck bestred, at han havde pligt til at bidrage til denne ordning, og indbragte sagen for Gerechtshof, Hertogenbosch, for at opnaa tilbagebetaling af det indbetalte beloeb. Denne ret nedsatte hans bidrag efter en fornyet beregning. Den gav ham dog ellers ikke medhold med den begrundelse, at en direktoer for et anpartsselskab, som besidder en stor del af anparterne i dette selskab, ifoelge Nederlandenes Hoge Raad's praksis anses for at udoeve loennet beskaeftigelse til fordel for dette selskab, baade med hensyn til indkomstbeskatning som med hensyn til opkraevning af bidrag til den almindelige sociale sikringsordning. Under disse omstaendigheder fandt Gerechtshof, Hertogenbosch, at den paagaeldende, som udoever loennet beskaeftigelse i Nederlandene og virksomhed som selvstændig i Belgien, i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), sammenholdt med dens bilag VII skulle vaere omfattet af hver af disse staters lovgivning.

5 De Jaeck indgav kassationsanke til Nederlandenes Hoge Raad. Under henvisning til praksis ved Centrale Raad van Beroep, Utrecht, vedroerende arbejdstageres forsikring, hvorefter en direktoer for et anpartsselskab, som besidder en stor del af anparterne i selskabet, ikke kan anses for loenmodtager, har han i foerste raeke gjort gaeldende, at da han paa det paagaeldende tidspunkt udoevende virksomhed som selvstændig baade i Nederlandene og i Belgien, skulle han kun vaere omfattet af lovgivningen i sidstnaevnte stat, hvor han var bosat, i henhold til forordningens artikel 14a, stk. 2.

6 Subsidiaert har de Jaeck anfoert, at hvis han imidlertid skulle vaere omfattet af den nederlandske lovgivning med hensyn til sin erhvervsvirksomhed i Nederlandene, skal der ved beregningen af hans bidrag tages hensyn til, at han kun udoever denne virksomhed to dage om ugen, mens han de oevrige dage udoever selvstændig virksomhed i Belgien, for hvilken han var omfattet af belgisk lovgivning.

7 Nederlandenes Hoge Raad fandt, at tvistens udfald afhang af fortolkningen af forordningen, og besluttede at udsaette sagen og stille Domstolen foelgende praedjudicielle spoergsmaal:

»1) Skal begrebet 'loennet beskaeftigelse' med henblik paa anvendelsen af artikel 14a og 14c i Raadets forordning nr. 1408/71 fortolkes saaledes, at det omfatter arbejdsforholdet for en chef for et anpartsselskab, der er ansat som loennet direktoer, og som ligeledes er indehaver af en vaesentlig del af anparterne i dette selskab og saaledes kan udoeve den faktiske magt paa anpartshavernes generalforsamling?

2) Saafremt der ved besvarelsen af det foerste spoergsmaal skal henvises til den paagaeldende medlemsstats nationale ret, tillader faelleskabsrettens bestemmelser da, at forordningens artikel 14c - saaledes som det i dette tilfaelde ville foelge af en anvendelse af nederlandsk ret - anvendes saaledes, at en person som den i det foerste spoergsmaal omhandlede kun er forsikret for en del af de af den paagaeldende medlemsstats sociale sikringsordning daekkede risici - i det foreliggende tilfaelde dem, der omfattes af den almindelige nederlandske forsikringsordning ('volksverzekering' - og med hensyn til de oevrige af denne ordning daekkede risici - i det foreliggende tilfaelde dem, som omfattes af arbejdstagerforsikringerne - ikke anses for forsikret, og at det paalaegges ham at betale bidrag i overensstemmelse hermed?

3) Saafremt det i henhold til forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), er lovgivningen i to medlemsstater, der finder anvendelse, er faelleskabsrettens bestemmelser da til hinder for, at én af disse medlemsstater opkraever bidrag til den almindelige nederlandske forsikringsordning i

henhold til denne medlemsstats lovgivning i forbindelse med den virksomhed, der udoeves paa denne medlemsstats omraade - som ikke udoeves paa alle ugens hverdage - uden at der derved tages hensyn til, at der muligvis opkraeves bidrag i henhold til den anden medlemsstats lovgivning i forbindelse med den paa denne medlemsstats omraade udoevede virksomhed - som udoeves paa ugens oevrige hverdage - og saafremt dette spoergsmaal skal besvares bekræftende, i hvilket omfang er dette tilfaeldet?»

Det foerste spoergsmaal

8 Med sit foerste spoergsmaal oensker den forelaeggende ret oplyst, om virksomhed udoevet i Nederlandene af en person i de Jaeck's situation skal anses for loennet beskaeftigelse eller selvstaendig beskaeftigelse ved anvendelsen af forordningens artikel 14a og 14c. Dette spoergsmaal vedroerer i bredere forstand fortolkningen af begreberne »loennet beskaeftigelse« og »selvstaendig beskaeftigelse«, som findes i forordningens afsnit II om bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes.

9 Forordningens personelle anvendelsesomraade er fastlagt i artikel 2, der er indeholdt i de almindelige bestemmelser i afsnit I. Ifoelge artikel 2, stk. 1, finder forordningen navnlig anvendelse »paa arbejdstagere og selvstaendige erhvervsdrivende, som er eller har vaeret omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, og som er statsborgere i en af disse stater«.

10 Betydningen af udtrykkene »arbejdstagere« og »selvstaendig erhvervsdrivende« i denne bestemmelse er fastlagt i forordningens artikel 1, litra a). Udtrykkene omfatter alle personer, der som arbejdstagere eller selvstaendige erhvervsdrivende er forsikret inden for rammerne af en af de i artikel 1, litra a), naevnte sociale sikringsordninger.

11 Artikel 13, der er den foerste bestemmelse i forordningens afsnit II, som angaar bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, fastsaetter i stk. 1, at med forbehold af artikel 14c er de personer, der er omfattet af forordningen, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat. I overensstemmelse hermed bestemmer forordningens artikel 14a, stk. 2, at en person, der normalt har selvstaendig beskaeftigelse paa to eller flere medlemsstaters omraade, er omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, paa hvis omraade han er bosat.

12 Forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), bestemmer dog, at i de i bilag VII omhandlede tilfaelde er personer, som samtidig har loennet beskaeftigelse paa én medlemsstats omraade og selvstaendig beskaeftigelse paa en anden medlemsstats omraade, omfattet af lovgivningen i hver af disse medlemsstater for saa vidt angaar beskaeftigelsen paa deres omraade. Punkt 1 i bilag VII angaar personer, der udoever en selvstaendig beskaeftigelse i Belgien og en loennet beskaeftigelse i en anden medlemsstat med undtagelse af Luxembourg.

13 I modsætning til bestemmelserne i afsnit I omtaler bestemmelserne i afsnit II saaledes ikke henholdsvis arbejdstagere og selvstaendige erhvervsdrivende, men personer, der udoever en loennet beskaeftigelse, og personer, der udoever en selvstaendig beskaeftigelse. Indholdet af de to sidstnaevnte begreber er saaledes ikke fastlagt i forordningen.

14 Ifoelge Kommissionen og Det Forenede Kongeriges regering skal der ved henholdsvis »loennet beskaeftigelse« og »selvstaendig beskaeftigelse« i forordningens afsnit II forstaas virksomhed, der kvalificeres som saadan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, paa hvis omraade beskaeftigelsen udoeves.

15 Kommissionen har herved anført, at denne fortolkning, der er baseret på definitionerne af begreberne »arbejdstager« og »selvstændig erhvervsdrivende« i forordningens artikel 1, litra a), sikrer overensstemmelse mellem henholdsvis forordningens artikel 2, stk. 1, og afsnit II i den forstand, at lovkonfliktordningen i afsnit II dermed vil finde anvendelse på enhver, der er omfattet af anvendelsesområdet for dette afsnit.

16 Den nederlandske regering har derimod under henvisning til forskellen i de udtryk, der anvendes i forordningens artikel 2, stk. 1, og dens afsnit II, anført, at begreberne lønnet beskæftigelse og selvstændig beskæftigelse må undergives en ensartet fællesskabsfortolkning under henvisning til EF-traktatens artikel 48 og 52, hvilket Domstolen selv har fastslået i dom af 24. marts 1994 (sag C-71/93, Van Poucke, Sml. I, s. 1101).

17 Det fremgår af fast retspraksis, at det ved fortolkning af en fællesskabsregel er nødvendigt ikke blot at tage hensyn til ordlyden, men i givet fald ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. herved dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12).

18 Det bemærkes herved, at der i henhold til traktatens artikel 51, som forordningen er en gennemførelse af, skal ske en samordning af medlemsstaternes lovgivninger, hvorimod bestemmelsen ikke opstiller noget krav om en harmonisering. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at de sociale sikringsordninger i de forskellige medlemsstater indeholder forskellige materielle og formelle regler, således at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende har forskellige rettigheder, alt efter hvor de udoøver virksomhed (jf. herved dom af 15.1.1986, sag 41/84, Pinna, Sml. s. 1, præmis 20).

19 Ved fastlæggelsen af den personkreds, der kan støtte ret på de ved forordningen fastsatte bestemmelser om samordning af de nationale sociale sikringsordninger, henviser forordningen i overensstemmelse hermed til de kategorier af personer, der er tilsluttet disse ordninger. I henhold til forordningens artikel 1, litra a), sammenholdt med artikel 2, stk. 1, finder forordningen anvendelse på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som er eller har været omfattet af lovgivningen i en eller flere medlemsstater, hvorved der ved arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende skal forstås personer, der i den ene eller den anden af disse egenskaber er forsikret i henhold til en social sikringsordning. Der må gives Kommissionen medhold i, at der ved begreberne arbejdstager og selvstændig erhvervsdrivende i forordningen henvises til de definitioner heraf, som gælder i henhold til medlemsstaternes lovgivninger om social sikring, og at indholdet af begreberne ikke afhænger af, hvorledes den udoevende form for arbejdsretlig virksomhed kvalificeres.

20 Det bemærkes herefter, at forordningens artikel 13, stk. 1, der angår bestemmelse af, hvilken lovgivning der skal anvendes, fastsætter, at med forbehold af artikel 14c er »de personer, der er omfattet af denne forordning«, alene undergivet lovgivningen i én medlemsstat, hvorved spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes, afgøres efter bestemmelserne i afsnit II.

21 Det fremgår af indholdet af den nævnte bestemmelse, at afsnit II navnlig angår arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som omhandlet i forordningens artikel 2, stk. 1, således som disse begreber er fastlagt i forordningens artikel 1, litra a).

22 Selv om bestemmelserne i forordningens afsnit II efter ordlyden henviser til personer, som har loennet beskaeftigelse eller selvstaendig beskaeftigelse, og ikke til arbejdstagere eller selvstaendige erhvervsdrivende, kraever en logisk og sammenhaengende fortolkning af forordningens personelle anvendelsesomraade og af den heri indfoerte lovkonfliktordning under disse omstaendigheder, at de paagaeldende begreber i forordningens afsnit II fortolkes paa baggrund af definitionerne i dens artikel 1, litra a).

23 Det maa foelgelig fastslaas, at ligesom spoergsmaalet om, hvorvidt en person skal anses for arbejdstager eller selvstaendig erhvervsdrivende i henhold til forordningens artikel 1, litra a) og artikel 2, stk. 1, afhaenger af den nationale sikringsordning, som den paagaeldende er tilsluttet, skal der ved begreberne henholdsvis loennet beskaeftigelse og selvstaendig beskaeftigelse i forordningens afsnit II forstaas virksomhed, der kvalificeres som saadan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, paa hvis omraade beskaeftigelsen udoeves.

24 De argumenter, som den nederlandske regering har fremfoert til stoette for den opfattelse, at begrebet »person, som har loennet beskaeftigelse« i forordningens afsnit II svarer til definitionen paa arbejdstager i traktatens artikel 48, saaledes som den fremgaar af Domstolens praksis, kan ikke rejse tvivl om ovenstaaende fortolkning.

25 Herved bemaerkes, at Domstolen har fastslaaet, at begrebet »arbejdstager«, saadan som det anvendes i traktaten, navnlig i dens artikel 48, ikke kan defineres ved henvisning til medlemsstaternes lovgivninger, men er et begreb af faelleskabsretlig raekevidde. I modsat fald ville faelleskabsreglerne om arbejdskraftens frie bevaegelighed blive uden betydning, fordi indholdet af dette begreb i saa fald kunne fastsaettes eller aendres ensidigt uden kontrol fra Faelleskabets institutioner af de nationale lovgivere, der saaledes ogsaa ville have mulighed for efter forgodtbefindende at udelukke visse personkategorier fra at nyde godt af traktaten (jf. bl.a. dom af 11.7.1985, sag 105/84, Danmols Inventar, Sml. s. 2639, praemis 24).

26 Domstolen har foelgelig fastslaaet, at begrebet arbejdstager skal defineres efter objektive kriterier, som karakteriserer arbejdsforholdet i betragtning af de beroerte personers rettigheder og pligter, idet det vaesentligste kendetegn ved arbejdsforholdet er, at en person i en vis periode praesterer ydelser mod vederlag for en anden og efter dennes anvisninger (se senest dom af 27.6.1996, sag C-107/94, Asscher, Sml. I, s. 3089, praemis 25).

27 Til det her foreliggende tilfaelde bemaerkes, at bestemmelserne i forordningens afsnit II ikke har til formaal at give de personer, som de omhandler, saerlige rettigheder, som medlemsstaterne i visse tilfaelde kunne fratage dem. Som Domstolen har fastslaaet med hensyn til artikel 13, stk. 2, litra a), har disse bestemmelser alene til formaal at udpege den lovgivning, der skal anvendes, og ikke at fastsaette betingelserne for eksistensen af en ret eller pligt til at tilslutte sig en social sikringsordning (dom af 3.5.1990, sag C-2/89, Kits van Heijningen, Sml. I, s. 1755, praemis 19).

28 Under disse omstaendigheder og i mangel af noget holdepunkt for det modsatte i forordningen kan det ikke antages, at faelleskabslovgiver ved anvendelsen af de bestemmelser i forordningen, der skal udpege den nationale lovgivning, der finder anvendelse, har villet tillaege begreberne loennet beskaeftigelse og selvstaendig beskaeftigelse i disse bestemmelser en selvstaendig faelleskabsbetydning, som ydermere er baseret paa arbejdsretten. Dette gaelder saa meget desto mere, som disse bestemmelser indgaar som led i en forordning, der blot samordner medlemsstaternes lovgivninger om social sikring.

29 Det skal i denne forbindelse tilfoejes, som Kommissionen med foeje har fremhaevet, at den af den nederlandske regering haevdede fortolkning har den ulempe, at den i visse tilfaelde foerer til, at personer, der er forsikrede som arbejdstagere eller selvstaendige erhvervsdrivende i henhold til en national social sikringsordning, og som i kraft heraf falder ind under forordningens personelle anvendelsesomraade, ikke vil kunne vaere omfattet af lovkonfliktreglerne i dens afsnit II, hvis de

ikke er omfattet af EF-traktatens artikel 48 eller 52. Dette vil f.eks. gælde en forsikret, hvis beskæftigelse er af saa ringe omfang, at den fremtraeder som et rent marginalt supplement (dom af 23.3.1982, sag 53/81, Levin, Sml. s. 1035, præmis 17, og Asscher-dommen, præmis 25).

30 Det fremgaar af Domstolens praksis, at bestemmelserne i forordningens afsnit II kun gælder for de situationer, som de henviser til, og at det er muligt, at en person, som er omfattet af forordningens personelle anvendelsesomraade, ikke befinder sig i nogen af disse situationer (se bl.a. dom af 21.2.1991, sag C-245/88, Daalmeijer, Sml. I, s. 555, præmis 11 og 12). En korrekt anvendelse af forordningen kræver dog ikke desto mindre, at dens bestemmelser om det personelle anvendelsesomraade og om hvilken lovgivning der skal anvendes i videst muligt omfang fortolkes paa en sammenhaengende maade.

31 Den nederlandske regering har desuden anfoert, at en fortolkning ved analogi af begreberne i forordningens artikel 1, litra a), og i dens afsnit II, stoeder paa den vanskelighed, at de anvendte udtryk er forskellige. Det fremgaar ifoelge den nederlandske regering desuden af Van Poucke-dommen, at de personer, som afsnit II omhandler, noedvendigvis er de samme, som omfattes af traktatens artikel 48 og 52.

32 Med hensyn til de foerste punkt har Kommissionen som svar paa et skriftligt spoergsmaal fra Domstolen med rette anfoert, at egenskaben arbejdstager eller selvstaendig erhvervsdrivende ved anvendelsen af forordningen foerst kan fastslaas endeligt, naar det er bestemt, hvilken lovgivning der skal anvendes. Det er foelgelig logisk, at man i forordningens afsnit II, som netop har til formaal at bestemme denne lovgivning, undgaar at bruge disse begreber og mere generelt henviser til personer, som har loennet eller selvstaendig beskæftigelse. Selv om disse formuleringer i visse tilfaelde som her kan give anledning til forvirring, staar det dog fast, at der i de fleste tilfaelde er overensstemmelse mellem arten af den beskæftigelse, der udoeves af en forsikret, og hans tilslutning til en social sikringsordning i egenskab af arbejdstager eller selvstaendig erhvervsdrivende.

33 Med hensyn til det andet punkt har Domstolen i Van Poucke-dommen henholdt sig til begrebet arbejdstager i traktatens artikel 48 ved afgoerelsen af, om den beskæftigelse som tjenestemand, der blev udoevet af en person, som var omfattet af forordningens anvendelsesomraade, er loennet beskæftigelse i den betydning, der forudsættes i forordningens artikel 14c. Det bemærkes dog, at Domstolen i denne sag stod over for en fortolkningsvanskelighed, der er saeregen for forordningens afsnit II. Van Poucke forenede nemlig beskæftigelse udoevet som tjenestemand i én medlemsstat med selvstaendig beskæftigelse i en anden medlemsstat. Mens forordningens artikel 13, stk. 2, der omhandler det tilfaelde, at der er tale om en enkelt erhvervsmaessig beskæftigelse, indfoerer en sondring mellem tjenestemaend og personer, der har loennet beskæftigelse eller selvstaendig beskæftigelse, angaar artikel 14c, som finder anvendelse i tilfaelde, hvor der samtidig er tale om flere former for beskæftigelse af forskellig art, kun personer, der har loennet beskæftigelse paa en medlemsstats omraade og selvstaendig beskæftigelse paa en anden medlemsstats omraade, uden udtrykkelig henvisning til tjenestemaend. Det var under disse specielle omstaendigheder, at Domstolen maatte fastslaa, at tjenestemaend inden for traktatens ordning skal anses for loenmodtagere. Under alle omstaendigheder antog den foerst denne loesning efter at have undersøgt, om den blev modsagt af selve bestemmelserne i forordningens artikel 13 og 14.

34 Henset til det ovenfor anfoerte skal det foerste spoergsmaal besvares saaledes, at der med henblik paa anvendelsen af forordningens artikel 14a og 14c ved begreberne henholdsvis »loennet beskæftigelse« og »selvstaendig beskæftigelse« skal forstaas virksomhed, der kvalificeres som saadan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, paa hvis omraade beskæftigelsen udoeves.

Det andet spoergsmaal

35 Den forelaeggende rets andet spoergsmaal er, om faelleskabsretten, saafremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er til hinder for, at lovgivningen i en af de to medlemsstater kun sikrer den paagaeldende person mod en del af de risici, der er omfattet af dens sociale sikringsordning.

36 Efter fast retspraksis tilkommer det hver medlemsstat i lovgivningen at fastsaette vilkaarene for retten eller forpligtelsen til at blive tilsluttet en social sikringsordning eller en bestemt gren af en saadan sikringsordning, forudsat der herved ikke diskrimineres mellem statens egne borgere og andre medlemsstaters borgere (se bl.a. dom af 24.4.1980, sag 110/79, Coonan, Sml. s. 1445, praemis 12, og Daalmeijer-dommen, praemis 15).

37 Det andet spoergsmaal skal derfor besvares saaledes, at saafremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er faelleskabsretten ikke til hinder for, at lovgivningen i en af de to medlemsstater kun forsikrer den paagaeldende person mod en del de risici, der er dækket af dens sociale sikringsordning, naar der herved ikke diskrimineres mellem statsborgere i denne stat og statsborgere i andre medlemsstater.

Det tredje spoergsmaal

38 Den forelaeggende rets tredje spoergsmaal er, om faelleskabsretten, naar forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er til hinder for, at en af de to medlemsstater fastsaetter stoerrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun har beskaeftigelse paa dens omraade paa bestemte hverdage i ugens loeb, uden hensyntagen til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af den beskaeftigelse, han udoever de oevrige dage.

39 Som Domstolen har udtalt i naervaerende doms praemis 12, fremgaar det af forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), at i de i bilag VII omhandlede tilfaelde er personer, som samtidig har loennet beskaeftigelse paa én medlemsstats omraade og selvstaendig beskaeftigelse paa en anden medlemsstats omraade, omfattet af lovgivningen i hver af disse stater. Disse personer er foelgelig forpligtet til at betale de bidrag, som i givet fald paalaegges dem i begge disse lovgivninger.

40 Som den nederlandske regering og Kommissionen med rette har anfoert, kan hver af de paagaeldende medlemsstater dog kun opkraeve bidrag af den del af indtaegterne, som er indtjent paa dens omraade. Forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), foreskriver nemlig i de i bilag VII naevnte tilfaelde kun, at lovgivningen i hver af disse stater skal anvendes, for saa vidt angaar beskaeftigelsen paa deres omraade.

41 I betragtning heraf indeholder forordningen ingen bestemmelse, der forpligter en medlemsstat til ved beregningen af de bidrag, den opkraever af den del af indtaegterne, der er indtjent af forsikrede paa dens omraade, at tage hensyn til, at denne person kun udoever beskaeftigelse paa dette omraade visse hverdage i ugen.

42 Det tredje spoergsmaal skal foelgelig besvares saaledes, at saafremt forordningens artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er faelleskabsretten ikke til hinder for, at én af de to medlemsstater fastsaetter stoerrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun udoever beskaeftigelse paa dens omraade visse hverdage i ugen, uden at tage hensyn til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af den beskaeftigelse, han udoever dér de oevrige dage.

Afgørelse om sagsomkostninger

Sagens omkostninger

43 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske regering og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

Afgørelse

Paa grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

(Femte Afdeling)

vedroerende de spoergsmaal, der er forelagt af Nederlandenes Høge Raad ved dom af 21. december 1994, for ret:

- 1) Med henblik paa anvendelsen af artikel 14a og 14c i Raadets forordning (EOEF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger paa arbejdstagere, selvstaendige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Faellesskabet, som aendret og ajourfoert ved Raadets forordning (EOEF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, skal der ved begreberne henholdsvis »loennet beskaeftigelse« og »selvstaendig beskaeftigelse« forstaas virksomhed, der kvalificeres som saadan ved anvendelsen af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, paa hvis omraade beskaeftigelsen udoeves.*
- 2) Saafremt naevnte forordnings artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er faellesskabsretten ikke til hinder for, at lovgivningen i én af de to medlemsstater kun forsikrer den paagaeldende person mod en del af de risici, der daekkes af dens sociale sikringsordning, naar der ikke herved sker nogen forskelsbehandling mellem statsborgere i denne stat og statsborgere i andre medlemsstater.*
- 3) Naar naevnte forordnings artikel 14c, stk. 1, litra b), finder anvendelse, er faellesskabsretten ikke til hinder for, at én af de to medlemsstater fastsaetter stoerrelsen af de bidrag, der skal betales af en forsikret, som kun udoever beskaeftigelse paa dens omraade visse hverdage i ugen, uden at tage hensyn til bidrag, som denne forsikrede eventuelt betaler i den anden medlemsstat i kraft af beskaeftigelse, som han udoever dér de oevrige dage.*